

Beste voorbijganger, we nodigen je uit om kennis te maken met dit kunstwerk en de gedachten die het oproept. We nodigen je uit om eerst te kijken. Deze hand-out helpt om, na je bezoek, verder te lezen over het werk, de context en over de kunstenaar.

Deze zomer maken vier Amsterdamse kunstenaars op uitnodiging van Welcome Stranger een kunstwerk op de gevel van hun eigen huis. Hiermee geven ze iets persoonlijks bloot midden in hun eigen buurt, op het grensgebied tussen hun privévertrek en de publieksruimte. Er zijn vier uiteenlopende kunstenaarsobservaties ontstaan op verschillende plekken in de stad. De façade's vormen een nieuwe omgeving voor een experimentele tentoonstelling, waar iedere voorbijganger welkom is om kennis te maken met de kunstwerken en de gedachten die ze oproepen.

Welcome Stranger organiseert sinds de jaren negentig kunstmanifestaties en -projecten in de kantlijn van het officiële kunstcircuit. Karakteristiek voor Welcome Stranger is dat de kunst te zien is in privéwoningen, en dat gewerkt wordt met de daarmee samenhangende wisselwerking tussen het privévertrek en de publieksruimte, openbaarheid en privacy. Vanwege de pandemie is de focus tijdelijk naar buiten verschoven: de gevel en de ramen van de woningen.

Esther Tielemans

Scenery

1706 – 15.09.2021

Esther Tielemans heeft de gevel van haar huis in Amsterdam West met carwrap folie bekleed. Vanwege de metalic groene hoogglanslaag ontstaat een monochrome gevel. Het fascineert haar hoe in de schilderkunst, op een plat vlak, de suggestie van een andere wereld wordt gewekt. Die schijn van werkelijkheid loopt voor haar parallel met onze maakbare wereld. Door het reflecterende materiaal wordt de omgeving op de gevel weerkaatst en ontstaat er een andere, kunstmatige werkelijkheid. De titel *Scenery* hint naar zowel het landschap als naar achtergronden die worden gebruikt in de theater- en filmwereld; ook een *green screen* biedt de mogelijkheid om achtergronden te laten verdwijnen en nieuwe lagen toe te voegen, en zo onze maakbare wereld verder vorm te geven.

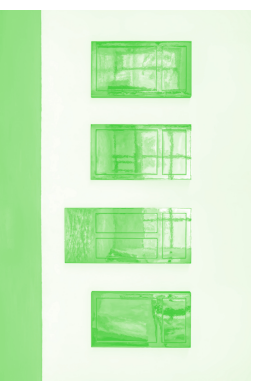
Vanuit het werk buiten is een nieuw werk ontstaan voor de binnenruimte: *Scenery (Our house)*. De leftovers van de ramen in het groene monochrome kader zijn op ware grootte uitgevoerd. Het glادة oppervlak op deze panelen contrasteert met de huid van de gevel, waar de structuur van de bakstenen zorgt voor een meer subtiel schittering. Door de sterke spiegelende werking maken de raamwerken de kijker juist onderdeel van de werken, die zo medespeler wordt in Tielemans' private ruimte.

De raamwerken gaan naar de White Cube expositieruimte. De twee werken kunnen nooit gelijktijdig gezien worden, maar alleen samen vormen ze het complete groene monochroom.

Tijdens de installatie van het werk spraken kunstenaar Esther Tielemans en curator Marianna van der Zwaag over het werk. Onderstaand een korte weergave van dit gesprek.

MvdZ: **Ioen we begonnen over het maken van een werk specifiek voor je eigen woning aarzelde je. Wat gebeurde er?** ET: Het is een rare ervaring om een werk zo op je huis te maken. Het confronteert. Je bent niet meer anoniem en het werk is de hele tijd aanwezig, in tegenstelling tot wanneer je werk laat zien in een museum of galerie. Bovendien is er dan al een bepaald publiek en een bepaalde context aanwezig. Ik realiseerde me pas later dat het werk echt op mijn eigen huis kwam en hoe eng dat eigenlijk is. Eerst zag ik de gevel gewoon als plat vlak, een potentieel schilderij. Maar het bracht ook totaal nieuwe ingangen en de omgeving kwam er als een cadeau bij. **MvdZ:** **Wat bracht het je?**

ET: Die kwetsbaarheid liet me nadenken over de kunstbubbel waar ik misschien wel in zit. Een werk midden op straat en dan ook nog in je eigen buurt zorgt voor een heel ander bewustzijn over hoe je met je werk bezig bent. Je krijgt ook hele andere vragen en opmerkingen. Ik heb afgelopen dagen al met meer mensen gesproken dan in de jaren dat ik hier woon. Er hangt ook een leuke energie op straat. Mensen zijn verrast, ze verwachten het helemaal niet. Dat maakt wat Welcome Stranger doet ook goed; mensen met kunst in aanmaking brengen op onverwachte plekken. **MvdZ:** **In je werk speelt landschap een belangrijke rol. Waar komt dit vandaan?** ET: Het landschap is al 25 jaar een doorlopend thema in mijn werk. Het begon op de Academie, toen ik regelmatig in Zwitserland kwam. Daar vond ik het landschap zo onwettelijk. Alsof ik in een decor liep. Terwijl ons Nederlandse landschap juist geacriveerd is. Deze verwarrende tegenstelling speelt nog steeds een rol in mijn werk. **MvdZ:** **Je ziet daarin nu dingen veranderen; het klimaat verandert, het landschap ook. Wat zie jij?** ET: Hoewel er steeds meer bewustzijn is vind ik de veranderingen helaas nog weinig hoopgevend. Ik probeer in mijn werk deze problematiek niet letterlijk in te zetten, maar op een meer poëtische manier mee te laten spelen. Boven deze zorgelijke kant probeer ik vooral de mooie ervaring die een landschap kan geven mee te nemen en hoe belangrijk dit is. Zelf kan ik naast dat soort Casper David Friedrich momenten gewoon ook heel erg blij zijn met mijn (moes)tuin en zelfgekweekte Dahlias in een vaasje. Misschien zijn die kleine dingen wel heel belangrijk om grotere veranderingen in gang te zetten.

Scenery (Our house), 2021, carwrapfolie on wooden panels, 294 x 711 cm

Dear passer-by, We invite you to get acquainted with the work of art and the thoughts it evokes. We are asking you to look, first. Afterwards, this hand-out will allow you to read more about the work, the context and the artist.

This summer four Amsterdam based artists' on invitation by Welcome Stranger create an artworks on the facade of their own house. Thereby all contributing artists reveal something personal in the middle of their own neighbourhood, on the border between the private space and the public domain. Four divers artistobservations come up, on different places in the city. The façades form a new environment for an experimental exhibition, where every passer-by is welcome to become acquainted with the works of art and the thoughts they evoke.

Welcome Stranger has been organising art events and projects in the margin to the official art circuit since the 1990s, as a comment. For Welcome Stranger traditionally always the location, a house in the city, and with it the interaction between the private and the public space, publicness and privacy are the starting points. Since the ongoing pandemic, the focus has temporarily shifted to the outside: the façade and windows of artists own homes.

Esther Tielemans

Scenery

1706 – 15.09.2021

Esther Tielemans covers the facade of her house in Amsterdam West with carwrap foil. A metallic green high gloss foil, which creates a monochrome façade. She is fascinated by how, on a flat surface, the suggestion of another world is created. To her, the appearance of this reality runs parallel to our world. Due to the luminous material, the surroundings are reflected on the façade and provide a different, artificial reality. The title *Scenery* hints at the landscape through the green haze, but also to backgrounds used in the theatre and film world; also a *green screen* offers the possibility to let backgrounds disappear and add new layers to further shape our world.

From the work outside on the façade, a new work has emerged for the interior space: *Scenery (Our house)*. The leftovers of the windows in the green monochrome frame are executed life-size on wooden panels (in the same way as Tielemans usually constructs her paintings) and covered with the reflective car wrap film. The smooth surface on the panels contrasts with the skin of the façade, where the structure of the bricks provides a more subtle sparkle. While the window work, through their strong reflective effect, make the viewer part of the works, who thus becomes a fellow actor in Tieleman's private space.

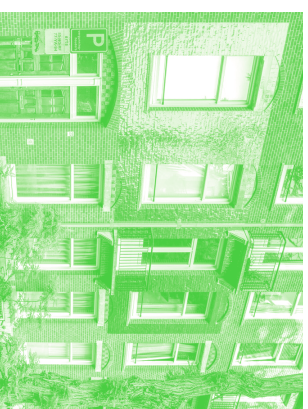
Scenery (our house) returns to the more traditional white cube exhibition space. The two works can never be seen simultaneously, but only together do they form the complete green monochrome.

During the construction of the work outside, artist Esther Tielemans and curator Marianna van der Zwaag spoke at length about the work. Below is a brief account of this conversation.

MvdZ: **When we started talking about making a work specifically for your own home, you hesitated. What happened?** ET: It is a strange experience to make a work for your home like that. It is confronting. You are no longer anonymous and the work is there all the time, unlike when you show work in a museum or gallery. Moreover, in a museum there is already a certain audience and context. It was only later that I realized that the work was really on my own house and how scary that actually is. At first I just saw the façade as a flat surface.

A potential painting. But it also opened up totally new horizons, and the surroundings came along like a gift. **MvdZ:** **What did it bring you?** ET: That vulnerability made me think about the art bubble that I might be in. A work in the middle of the street and then also in your own neighbourhood creates a completely different awareness of how you are working. You also get very different questions and comments. I have spoken to more people in the past few days than in the years that I have lived here. There is also a nice energy in the streets. People are surprised, they don't expect it. That is what makes Welcome Stranger so good, bringing people into contact with art in unexpected places. **MvdZ:** **Landscape plays an important role in your work. Where does this come from?** ET: Landscape has been an ongoing theme in my work for 25 years. It started at the Academy, when I regularly visited Switzerland. There I found the landscape so unreal. As if I was walking in a decor. While our Dutch landscape is cultivated. This confusing contrast still plays a role in my work. **MvdZ:** **You can see things changing now; the climate is changing, and so is the landscape. What do you see?**

ET: Although there is more and more awareness, I find the changes not very hopeful. In my work, I try not to take this problem literally, but to let it play out in a more poetic way. Above and beyond this worrying side, I try to include the beautiful experience that a landscape can give and how important this is. Apart from those Casper David Friedrich moments, I myself can be very happy with my (vegetable) garden and home-grown Dahlias in a vase. Maybe those little things are very important to set bigger changes in motion.

Scenery, 2021, Esther Tielemans, foto: Thomas Bennen

Beste voorbijganger, We nodigen je uit om kennis te maken met dit kunstwerk in de Valeriusstraat. Deze hand-out helpt je aan meer informatie over het werk, de context en over de kunstenaar.

Deze zomer maken op uithouding van Welcome Stranger vier Amsterdamse kunstenaars nieuwe tijdelijke kunstwerken, speciaal voor de gevel van hun eigen huis. Hiermee geven ze iets persoonlijks bloot midden in hun eigen buurt, op het grensgebied tussen hun privévertrek en de publieksruimte. Er zijn vier uiteenlopende kunstenaarsobservaties ontstaan op verschillende plekken in de stad. De façades vormen een nieuwe omgeving voor een experimentele tentoonstelling, waar iedere voorbijganger welkom is om kennis te maken met de kunstwerken en de gedachten die ze oproepen.

Welcome Stranger organiseert sinds de jaren negentig kunstmanifestaties en -projecten in de kantlijn bij het officiële kunstcircuit. Karakteristiek voor Welcome Stranger is dat de kunst te zien is in privé-woningen, en dat gewerkt wordt met de daarmee samenhangende wisselwerking tussen het privévertrek en de publieksruimte, openbaarheid en privacy. Vanwege de pandemie is de focus tijdelijk naar buiten verschoven: de gevel en de ramen van de woningen.

Lily van der Stokker
Dakterras met Bubbeldad
27.08 – 15.12.21

Er is geen betere manier om Lily van der Stokker haar gedachten en ideeën over het werk dat ze voor Welcome Stranger maakte te duiden, dan haar zelf aan het woord te laten. Van der Stokker werkt al even aan een archief waarin ze haar werk zelf toelicht. Onderstaand geven we integraal de tekst mee die ze schreef over haar ontwerp 'Dakterras met Bubbeldad'.

Huizen kunnen ook praten

Uitspreken wat je denkt, het eerlijk en onverbloemd laten zien, en wel zo groot mogelijk. Groot omdat het daardoor in competitie kan met andere teksten werken hoog op gebouwen die we allemaal kennen via de commercie. En het is grappig, omdat het verwarrend is: zien we hier reclame of is er iets anders aan de hand? "Dakterras met Bubbeldad" is een kunstwerk. Het is een werk van een persoon op één huis. Het is een kortstondige uiting van concrete poëzie. Politiek, grappig en brutaal. Huizen kunnen ook praten.

Ik woon nu 33 jaar in de Valeriusstraat in een groot oud bovenhuis. Ik heb mooi uitzicht op het Valeriusplein, en aan de achterkant op een ruime binnentuin. In de jaren '80 had ik een simpel dakterras, overgehouden van de vorige huurders. Maar heb er nooit veel werk van gemaakt. Kon en mocht ook niet want ik woon in een huurhuis. Ook aan de overkant zag ik beschelden dakterrassjes met aflandse hekjes en voornamelijk veel groen. Toen zag ik de overbuurman klussen aan een nog

groter balkon, een nog groter dakterras. Ik zag huizen een nieuwe eigenaar krijgen die dan bestaande dakterrassen weer verder uitbreidde. Amsterdammers die vierkante meter's toevoegen aan hun woningen door kelders uit te graven, hun balkon te verbraden. Die een dubbel dakterras met wenteltrap laten aanleggen met bubbeldad, palmboom en douche, met een TL-balk over de hele breedte van het huis om de nieuwe aanwinst te verlichten.

Eerdere tekst-kunstwerken van mij waren heel recent te zien op de ramen van het Stedelijk Museum, twee enorm grote stickers met daarop "Help me help me, Help I am in the museum" (2018). Van langer geleden is het troost-lichtkunstwerk: "Kalm nou maar alles komt goed" in de tuin van het Museum Boymans (2008). En de vrolijk gekleurde feministische muurschildering "Tidy Kitchen" (de nette keuken) in het Hammer Museum in Los Angeles (2015). En al in 1989 laat ik het schilderijtje "Ho!" hallo zeggen tegen de toeschouwer.

De context van dit kunstwerk is het centrum van Amsterdam. Het is de kunst van een buurtgenoot. Een observatie van het handelen van mensen om ons heen. Van de bouwwoede in de buurt. En ik doe er zelf indirect aan mee want ook ik woon graag zo ruim mogelijk.

– Lily van der Stokker, 2021

Sinds de jaren '90 is Lily van der Stokker (1954, Den Bosch, NL) internationaal bekend om haar optimistische tekeningen en muurschilderingen in felle kleuren. Van der Stokker's schilderingen zijn gemaakt in haar eigen byzondere palet van fluorescerende kleuren. Ze tekent vaak motieven als bloemen, krullen en wolken. Dit combineert Van der Stokker met woorden of zinnen die heel herkenbaar zijn. Door deze combinatie van zoet-gekleurde vormen en korte stukjes tekst lijken haar kunstwerken gemakkelijk en toegankelijk. Maar dat is alleen maar schijn. Naar eigen zeggen maakt ze 'moeilijke kunst die er makkelijk uitziet'.

Lily van der Stokker, *The Tidy Kitchen* (detail), 2015, Hammer Museum, Los Angeles, VS

Dear passer-by, We invite you to get acquainted with this work of art in Valeriusstraat 176. This hand-out will allow you to read more about the work, its context and the artist.

This summer four Amsterdam based artists' are invited by Welcome Stranger to make new temporary artworks, especially for the facade of their own home. In doing so, they are revealing something personal in the middle of their own neighbourhood, on the border between their private space and the public space. Four different artist observations come up, at different locations in the city. The façades form a new environment for an experimental exhibition, where every passer-by is welcome to become acquainted with the works of art and the thoughts they evoke.

Welcome Stranger has been organizing art events and projects in the margin of the official art circuit since the 1990s, as a comment. For Welcome Stranger traditionally always the location, a house in the city, and with it the interaction between the private space and the public space, publicness and privacy are the starting points. Since the ongoing pandemic, the focus has temporarily shifted to the outside: the façade and the windows of the homes.

Lily van der Stokker
Dakterras met Bubbeldad
27.08 – 15.12.21

There is no better way to interpret Lily van der Stokker's thoughts and ideas about the work she made for Welcome Stranger, than to let her speak for herself. Van der Stokker has been working for some time on an archive in which she interprets all her work herself. Below we give you the full text she wrote about her design 'Roof terrace with Hot Tub'.

Houses can talk too

Saying what you think, showing it honestly and openly, and as big as possible. Big, because it can compete with other text works on buildings that we all know through commerce. And it is funny, because it's confusing: are we seeing advertising here or is something else going on? "Dakterras met Bubbeldad" (Roofterrace with Hot Tub) is a work of art. It is a work of one person and one house. It is an ephemeral expression of concrete poetry. Political, funny and cheeky. Houses can also talk.

I have lived in Valeriusstraat for 33 years in a large old upstairs flat. I have a beautiful view of the Valeriusplein, and at the back a spacious courtyard garden. In the 1980s I had a simple roof terrace, left over from the previous tenants. But I never made much of it. I couldn't and shouldn't, because I live in a rented house. On the other side of the street I saw modest roof terraces with dilapidated fences and mainly greenery. Then I saw the opposite neighbor working on an even bigger balcony, an even bigger roof terrace. I saw houses getting new owners who then extended existing roof terraces.

Amsterdammers adding square metres to their houses by digging out basements and widening balconies. Who have a double roof terrace built with spiral staircase whirlpool, palm tree and shower, and with a TL beam across the entire width of the house to illuminate the new addition.

Earlier text artworks of mine were recently on display on the windows of the Stedelijk Museum, two very large stickers reading "Help me help me, Help I am in the museum" (2018). From longer ago is the consolation light artwork: "Kalm nou maar alles komt goed" (Calm down, everything will be all right) in the garden of the Museum Boymans (2008). And the cheerfully coloured feminist mural "Tidy Kitchen" at the Hammer Museum in Los Angeles (2015). And as early as 1989, I make the little painting "Ho!" say hello to the viewer.

The context of this artwork is the centre of Amsterdam. It is the art of a neighbor. An observation of the actions of people around us. Of the construction frenzy in the neighbourhood. And I indirectly participate in it, because I too like to live as spaciouly as possible.

– Lily van der Stokker, 2021

Lily van der Stokker (1954, Den Bosch, NL) has been internationally known since the 1990s for her optimist drawings and murals in bright colours. Her cheerful drawings are made in her own palette of fluorescent colours. She often draws motifs such as flowers, curls and clouds. Van der Stokker combines these shapes with words or sentences that are very recognizable. Because of this combination of sweetly coloured shapes and short pieces of text, her works of art seem easy and accessible. But that is only an illusion. In her own words, she makes 'difficult art that looks easy'.

Lily van der Stokker, *Dakterras met Bubbeldad*, 2021, schets voor Valeriusstraat

Beste voorbijganger, we nodigen je uit om kennis te maken met dit kunstwerk en de gedachten die het oproept. We nodigen je uit om te luisteren. Deze hand-out helpt om, na je wandeling, verder te lezen over het werk, de context en over de kunstenaar.

Deze zomer maken op uitnodiging van Welcome Stranger vier Amsterdamse kunstenaars nieuwe tijdelijke kunstwerken, speciaal voor de gevel van hun eigen huis. Hiermee geven ze iets persoonlijks bloot midden in hun eigen buurt, op het grens-gebied tussen hun privévertrek en de publiekruimte. Er zijn vier uiteenlopende kunstenaarsobservaties ontstaan op verschillende plekken in de stad.

De façade's vormen een nieuwe omgeving voor een experimentele tentoonstelling, waar iedere voorbijganger welkom is om kennis te maken met de kunstwerken en de gedachten die ze oproepen.

Welcome Stranger organiseert sinds de jaren negentig kunstmanifestaties en -projecten in de kantlijn bij het officiële kunstcircuit. Karakteristiek voor Welcome Stranger is dat de kunst te zien is in privéwoningen, en dat gewerkt wordt met de daarmee samenhangende wisselwerking tussen het privévertrek en de publiekruimte, openbaarheid en privacy. Vanwege de pandemie is de focus tijdelijk naar buiten verschoven: de gevel en de ramen van de woningen.

Radna Rumping, *Hoofdweg (een mogelijke lijn)*
15.07 – 15.11.21

Radna Rumping nodigt uit een wandeling te maken, een lange lijn te vormen tussen het Surinameplein en het Bos en Lommerplein en te luisteren naar een audio essay. Ze heeft een geluidskunstwerk gemaakt: een mentale sculptuur die gevormd wordt door zowel haar eigen observaties en associaties, als door die van de wandelende luisteraar. Daarbij beperkt ze zich niet tot de gevel van haar eigen huis, inzet is de lijn die de Hoofdweg maakt als langste straat van Plan West in Amsterdam. Rumping laat er haar gedachten gaan over het laten groeien van je haar en Yoko Ono, over het idee van een lange lijn in je loopbaan vasthouden, over een optreden van De Spookrijders op het Mercatorplein in 1999, over voetstappen en over architectuur. Verhalende en poëtische teksten worden afgewisseld met flarden field recordings en muziek. Al wandelend kunnen mensen het geluidswerk ervaren. In totaal duurt het 30 minuten; de duur van de wandeling als je in een gemiddeld tempo de hele Hoofdweg in Amsterdam-West afloopt, van nummer 2 tot nummer 718. Het startpunt is Hoofdweg 2.

Bezoek www.welcomestranger.nl/hoofdweg om het geluidswerk te downloaden of direct af te spelen, met een eigen telefoon/audiospeler en via koptelefoon al wandelend te beluisteren. Er is een Engelse en Nederlandse versie beschikbaar. Als het niet mogelijk is om langs de Hoofdweg te lopen, is het ook mogelijk het werk thuis of op een andere locatie te beluisteren, en de lijn in te beelden op afstand.

Als onderdeel van het kunstwerk ontvangen op 15 juli 2021 alle bewoners van de Hoofdweg een print ontworpen door Rietlanden Women's Office, met een tekstfragment uit het geluidswerk.

Kort voordat het werk werd opgenomen spraken Radna Rumping en Marianna van der Zwaag elkaar over het werk. Onderstaand een korte weergave van het gesprek.

Toen we begonnen met het maken van het werk was de Hoofdweg zelf voor jou al zo'n uitgesproken beeld, je wist niet of je daar wel iets aan wilde toevoegen of veranderen. Wat gebeurde er?

Ik kon me niet direct een fysieke ingreep voorstellen. Ik denk om twee redenen; deels omdat ik zelf bijna geen fysieke kunstwerken, zoals sculpturen of installaties maak, maar inderdaad ook omdat de gevel van mijn blok aan de Hoofdweg zelf al een uitgesproken beeld is. **Waarom nam je de uitnodiging aan?** In mijn eerdere teksten en geluidswerken speelde een bewegend lichaam en het observeren van een omgeving al vaker een rol, maar deelde ik deze in een tentoonstelling of via een publicatie. De uitnodiging van Welcome Stranger was voor mij een uitnodiging om voor het eerst het luisteren in de publieke ruimte, en het bewegen van de luisteraar, onderdeel te maken van het werk. Bovendien ben ik al lang verbonden met deze buurt - hoewel een groot deel van de tekst niet direct over de buurt gaat, zie ik dit werk ook als een ode aan de Hoofdweg. **Hoe noem je jezelf?** Het is handig om onszelf iets te noemen, want dat geeft duidelijkheid. Woorden kunnen een grote kracht hebben. Tegelijkertijd pleit ik voor het recht op onduidelijkheid. Ik geef mezelf vaak verschillende woorden, afhankelijk van de situatie en hoe ik me voel op dat moment. Het woord kunstenaar heb ik lang niet voor mezelf gebruikt - omdat deze manier van expressie wat later op mijn pad is gekomen - maar ik begin er langzamerhand aan te wennen. **In je werk creëer je een ruimte, een tussenruimte. Waar komt dit vandaan?** Ik maak het werk niet alleen voor de ander, maar ook voor mezelf. Vaak probeer ik in mijn schrijven iets uit te zoeken waar ik zelf het antwoord nog niet op heb.

Het schrijven is voor mij een proces van transformatie, en bevindt zich in die tussenruimte van het 'nog niet weten' maar dit onderzoekende denken wel publiek maken, in dit geval door middel van een geluidswerk. Ik hoop dat het delen van mijn tussenruimte, ook een ruimte voor de luisteraar openit. **Heeft dit ook te maken met hoe je deze tijd ervaart?** Ik voel dat er in de maatschappij een constante druk is om snel iets te begrijpen, snel een uitspraak over iets doen, en dat we daardoor al gauw onderdeel zijn van een constante informatie-stroom die conclusies lijkt te bieden, maar aan de oppervlakte blijft. Ook ik ben daar onderdeel van. Ik wil niet nostalgisch zijn, maar hoop bij te dragen aan een type spreken en luisteren, denken en voelen dat meer aandacht heeft voor de tussenruimte. **Alle bewoners – 2.005 adressen – van de Hoofdweg hebben een print ontvangen. Het was voor jou een belangrijk onderdeel van je werk. Waarom?**

Met de print wil ik niet alleen bewoners een ingang bieden tot het geluidswerk, en mijn gedachten, maar hen ook een klein kunstwerk geven, ontworpen door Rietlanden Women's Office, dat ze kunnen bewaren of ophangen bij hun thuis. Het is een gebaar om op afstand verbinding te maken. Ik vermoed dat bewoners er heel verschillend op zullen reageren; van achteloos tot aandachtig. De prints zijn voor een voorbijganger van dat straat niet zichtbaar, maar de wetenschapper dat ze verspreid zijn maakt wel onderdeel uit van het gehele werk, het nodigt ons uit alle prints en al die verschillende huiskamers in te beelden, die samen een geheel vormen langs de Hoofdweg. Zo voeg ik mijn beeld toe aan de Hoofdweg.

Dear passer-by, We invite you to get acquainted with this work of art and the thoughts it evokes. We invite you to listen. Afterwards this hand-out will allow you to read more about the work, its context and the artist.

This summer four Amsterdam based artists' are invited by Welcome Stranger to make new temporary artworks, especially for the facade of their own home. In doing so, they are revealing something personal in the middle of their own neighbourhood, on the border between their private space and the public space. Four different artist observations come up, at different locations in the city. The façades form a new environment for an experimental exhibition, where every passer-by is welcome to become acquainted with the works of art and the thoughts they evoke.

Welcome Stranger has been organizing art events and projects in the margin of the official art circuit since the 1990s, as a comment. For Welcome Stranger, traditionally always the location, a house in the city, and with it the interaction between the private space and the public space, publicness and privacy are the starting points. Since the ongoing pandemic, the focus has temporarily shifted to the outside: the façade and the windows of the homes.

Radna Rumping, *Hoofdweg (a possible line)*
15.07 – 15.11.21

Radna Rumping invites you to take a walk, form a long line between the Surinameplein and the Bos en Lommerplein and listen to an audio essay. She has created a work of sound art, a mental sculpture formed by both her own observations and associations, and those of the strolling listener. She does not limit herself to the façade of her own house; instead she uses the line that makes up the Hoofdweg, the longest street in Plan West in Amsterdam. Rumping shares her thoughts about letting your hair grow and Yoko Ono, about the idea of holding on to a long line in your career, about a performance by De Spookrijders on the Mercatorplein in 1999, about footsteps and about architecture. Narrative and poetic texts are interspersed with fragments of field recordings and

music. People can experience the sound work while walking. It takes a total of 30 minutes; the duration of the walk if at an average pace you walk along the entire Hoofdweg in Amsterdam-West, from number 2 to number 718. The starting point is Hoofdweg 2.

Visit www.welcomestranger.nl/hoofdweg to download the sound work or play it directly, using your own phone/audio player and listening via headphones while walking. There is an English and a Dutch version available.

If you're not able to walk along de Hoofdweg, you're welcome to listen from any other location, and imagine the line from a distance.

As part of the artwork, on 15 July 2021 all residents of Hoofdweg will receive a print designed by Rietlanden Women's Office, containing a text fragment from the sound work.

During the process Radna Rumping and Marianna van der Zwaag spoke at length about the work.

Below a brief account of this conversation. **When we started making the work, the Hoofdweg itself was already such a distinct image for you, you didn't know whether you wanted to add or change anything. What happened?** I couldn't imagine any physical intervention right away. I think for two reasons; partly because I hardly make any physical artworks myself, such as sculptures or installations, but also because the façade of my block on the Hoofdweg is already a pronounced image itself. **Why did you accept the invitation?** In my earlier texts and sound works, a moving body and the observation of an environment often played a role, but I shared these in an exhibition or through a publication. The invitation of Welcome Stranger was for me an invitation to make listening in public space, and the movement of the listener, part of the work for the first time. Moreover, I have felt a connection with this neighbourhood for a long time - although a large part of the text is not directly about the neighbourhood. I also see this work as an ode to the Hoofdweg. **How do you call yourself?** It is useful to call ourselves something, because that gives clarity. Words can have great power.

At the same time, I advocate the right to ambiguity. I often give myself different words, depending on the situation and how I feel at that moment. I have not used the word artist for myself for a long time —because this form of expression came on my path a little later— but I am slowly getting used to it. **In your work, you create a space, an in-between space. Where does this come from?** I make the work not only for the other person, but also for myself. Often, in my writing, I try to find out something that I myself do not yet have the answer to. For me, writing is a process of transformation, and is situated in that in-between space of 'not yet knowing' but making this inquisitive thinking public, in this case through a sound work. I hope that sharing my in-between space will also open up a space for the listener. **Is this also related to how you experience these times?** I feel that in society, there is a constant pressure to understand

Beste voorbijganger, We nodigen je uit om kennis te maken met dit kunstwerk. We nodigen je uit om te kijken. Deze hand-out helpt om verder te lezen over het werk, de context en over de kunstenaar.

Deze zomer maken op uitnodiging van Welcome Stranger vier Amsterdamse kunstenaars nieuwe tijdelijke kunstwerken, speciaal voor de gevel van hun eigen huis. Hiermee geven ze iets persoonlijks bloot midden in hun eigen buurt, op het grensgebied tussen hun privévertrek en de publieksruimte. Er zijn vier uiteenlopende kunstenaarsobservaties ontstaan op verschillende plekken in de stad. De façades vormen een nieuwe omgeving voor een experimentele tentoonstelling, waar iedere voorbijganger welkom is om kennis te maken met de kunstwerken en de gedachten die ze oproepen.

Welcome Stranger organiseert sinds de jaren negentig kunstmanifestaties en -projecten in de kantlijn bij het officiële kunstcircuit. Karakteristiek voor Welcome Stranger is dat de kunst te zien is in privéwoningen, en dat gewerkt wordt met de daarmee samenhangende wisselwerking tussen het privévertrek en de publieksruimte, openbaarheid en privacy. Vanwege de pandemie is de focus tijdelijk naar buiten verschoven: de gevel en de ramen van de woningen.

Kévin Bray
Ré-But
12.08 – 12.11.21

Kévin Bray tovert in samenwerking met Alexis Bondoux en Lou Buche het balkon van hun woning om tot een installatie waarin ze voorbijgangers uitnodigen een rebus te maken. Op die manier brengen ze de façade, bekend als het architecturale gezicht van een gebouw, in verband met de figuurlijke betekenis van 'façade', het doen alsof, een spel spelen, je vermommen. Met hun installatie die gemaakt is van gevonden materialen in de buurt scheppen ze speelruimte, niet alleen voor een publiek dat vertrouwd is met kunst, maar voor iedereen, ongeacht achtergrond. Daarbij wordt gebruik gemaakt van een speciaal effect gebaseerd op de notie van defamiliarization: een artistieke techniek uit de vroege 20ste eeuw om het publiek gewone dingen op een onbekende of vreemde manier voor te stellen. Van een ongeziene toeschouwer verandert het publiek op die manier in een actieve toeschouwer en deelnemer. Het beïnvloedde de wereld van kunst en theorie enorm en wordt ook gebruikt door recente bewegingen zoals culture jamming.

Bray werd geschoold als grafisch vormgever en maakt gebruik van uiteenlopende materialen en technieken, waaronder (digitale) schilderkunst, computer grafisch, sculptuur, film en animatie. Hij is geïnteresseerd in de (wissel)werking van media en technologieën en hun invloed op de impact en de betekenis van beeld.

Kort voordat het werk werd geïnstalleerd spraken Kévin Bray en Marianna van der Zwaag elkaar over het werk. Onderstaand een korte weergave van het gesprek.

Dit is geen 'gewone' tentoonstelling in een galerie of museumruimte; de huiselijke omgeving, het werken buiten met de façade van het huis maken het anders. Wat was je motivatie om de uitnodiging te accepteren? Mijn motivatie om deel te nemen was om uitgedaagd te worden in de manier waarop ik omga met mijn eigen praktijk die vaak een directe link met mijn intimiteit afwijst. Het afgelopen jaar was een specifieke periode waarin wij (mijn huisgenoten en ik) de kans hadden om onze buren te ontmoeten en dichterbij hen te leven. Door in quarantaine te zijn en dezelfde universele ervaring van het leven te delen, werden we ons bewust van de manier waarop we soms losgekoppeld zijn van onze realiteit. Het maken van de installatie heeft ons doen twijfelen aan de communicatiewaarde van een dergelijk werk in deze context en heeft ons ertoe aanzet onze boodschap en de manier om die te verspreiden opnieuw te evalueren. Welcome Stranger biedt ook een alternatief voor de gebruikelijke geïnstitueerde tentoonstellingen en evenementen die het werk kaderen in termen van publiek en ruimtes. Ik geloof dat kunst en poëzie buiten deze muren zouden moeten bestaan om de kloof te overbruggen tussen onze verschillen en de uitsluitend informatieve boodschappen die worden verspreid. **In je werk voor Welcome Stranger ligt de nadruk ook op samenwerking: 3 kunstenaars die samenwerken en in dialoog werk ontwikkelen. Wat is er gebeurd en waarom was dit belangrijk voor jou?** Het was belangrijk voor mij om samen te werken met mijn huisgenoten omdat dit huis niet alleen van mij is en mijn huisgenoten ook mijn vrienden zijn. We volgen elkaar al een decennium. Onze praktijken zijn verwant en ze communiceren met elkaar. We hebben op dezelfde school in Frankrijk gestudeerd. Een kleine stad genaamd Nevers in Bourgondië. We zijn in die periode positief beïnvloed door een stel leraren die ons nog steeds dierbaar zijn. Voor mij had het geen zin om alleen iets op de gevel van ons huis tenbuto te stellen als zij ook een artistieke praktijk hebben die ik respecteer. **In je werk ben je geïnteresseerd in taal en hoe die onze werkelijkheid beïnvloedt en vormt. Waar komt dit vandaan?** Deze interesse komt voort uit mijn 6 jaar durende studie grafische vormgeving maar ook uit persoonlijke interesse voor media-wijsheid en geschiedenis. Het heeft niet zozeer te maken met de manier waarop ik deze tijd ervaar, ook al was ik de afgelopen jaren een ongelukkige toeschouwer van de opkomst van samenwerkings-theorieën, die mogelijk is gemaakt door een diepgaand begrip van de zwakheden van onze communicatiekanalen. **Hoe hoop je dat voorbijgangers je werk zullen ervaren?** Ik hoop dat het mensen op een serieuze of een grappige manier zal bevragen. Ik hoop dat het de lus kan doorbreken waar het leven ons in probeert te stoppen.

Dear passer-by, We invite you to get acquainted with this work of art and the thoughts it evokes. We invite you to look. Afterwards this hand-out will allow you to read more about the work, its context and the artist.

This summer four Amsterdam based artists' are invited by Welcome Stranger to make new temporary artworks, especially for the facade of their own home. In doing so, they are revealing something personal in the middle of their own neighbourhood, on the border between their private space and the public space. Four different artist observations come up, at different locations in the city. The façades form a new environment for an experimental exhibition, where every passer-by is welcome to become acquainted with the works of art and the thoughts they evoke.

Welcome Stranger has been organizing art events and projects in the margin of the official art circuit since the 1990s, as a comment. For Welcome Stranger traditionally always the location, a house in the city, and with it the interaction between the private space and the public space, publicness and privacy are the starting points. Since the ongoing pandemic, the focus has temporarily shifted to the outside: the façade and the windows of the homes.

Kévin Bray
Ré-But
12.08 – 12.11.21

Kévin Bray, in collaboration with Alexis Bondoux and Lou Buche, transforms the balcony of their house into an installation in which they invite passers-by to make a rebus. In doing so, they relate the façade, known as the architectural face of a building, to the figurative meaning of 'façade', which is to pretend, to play a game, to disguise oneself. With their installation made of found materials in the neighbourhood, they create a space to play, not only for an audience familiar with art, but for everyone, regardless of background. They use a special effect based on the notion of defamiliarisation: an artistic technique from the early 20th century to present ordinary things in an unfamiliar or strange way. From an unseen spectator, the audience is transformed into an active observer and participant. It greatly influenced the world of art and theory and is also used by recent movements such as culture jamming.

Bray was trained as a graphic designer and uses a variety of materials and techniques, including (digital) painting, computer graphics, sculpture, film and animation. He is interested in the (inter) functioning of media and technologies and their influence on the impact and meaning of images.

During the process Kévin Bray and Marianna van der Zwaag spoke about the work. Below a brief account of this conversation

This is not an 'ordinary' exhibition in a gallery or museum space; the domestic environment, working outside with the façade of the house

makes it different. What was your motivation for accepting the invitation? My motivation to participate in this project was to be challenged in the way I am dealing with my own practice which is often rejecting a direct link with my intimacy.

This last year was a specific time in which we (my roommates and I) had the opportunity to meet and live closer to our neighbors. By being in quarantine and by sharing the same universal experience of life it made us aware of the way we are sometimes disconnected from our living reality. Making the installation made us question the communication value of such a work in this context and pushed us to reevaluate our message and the way to access it. Welcome stranger is also proposing an alternative to common institutionalized exhibitions and events that are framing the work in terms of audience and spaces. I believe that art and poetry should be existing outside of these walls in order to bridge the gap between our differences and the exclusively informational messages being out there. **In you case also the focus was on collaboration: 3 artist collaborating and developing work in dialogue. What happened and why was this important for you?** It was important for me to collaborate on this project with my roommates because this house is not only mine and my roommates are also my friends. We have been following each other for a decade. Our practices are related and they communicate with each other. We have been studying in the same school in France. A little city called Nevers in Bourgogne. We have been positively influenced in this period by a set of teachers that are still dear to us. To me it wasn't making sense to exhibit something on the façade to our house alone when they have an artistic practice as well that I respect. **In your work you are interested in language and how it influences and shapes our reality. Where does this come from?**

This interest comes from my 6 years of study in graphic design but also personal interest for media literacy and history. It is not particularly related to the way I experience this time even though I was an unfortunate spectator of the rise of conspiracy theories these last years which has been made possible by a deep understanding of the weaknesses of our communication channels. **How do you hope passers-by will experience your work?** I just hope it will question people in a serious or a funny way. I hope it can break the loop in which life tends to put us in.

Kévin Bray, Alexis Bondoux en Lou Buche, *Ré-But*, 2021 (Woutertje Pietersestraat, Amsterdam)